

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wobec J. G. urodzonego w dniu (...) wydano prawomocne wyroki:

1) **wyrok łączny Sądu Rejonowego w Piszcu** z dnia 30 marca 2017 r. w sprawie o sygn. akt **II K 23/17**, którym orzeczono karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczoną karę skazany rozpoczął odbywać dn. 30 czerwca 2016 r. Koniec kary przypada na dzień 30 sierpnia 2020 r.

2) **Sądu Rejonowego w Piszcu** z dnia 19 marca 2018 roku w sprawie o sygn. akt **II K 112/17** za czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczoną karę skazany rozpocznie odbywać w dniu 30 sierpnia 2020 r. Koniec kary przypada na dzień 29 października 2021 r.

Skazany J. G. w warunkach izolacji penitencjarnej przebywa od dnia 14 listopada 2015 r. Do Zakładu Karnego w S. został przetransportowany w dniu 05 sierpnia 2016 r. w celu podjęcia nauczania. W stosunku do popełnionych przestępstw wypowiada się krytycznie. Zachowanie skazanego w czasie odbywania kary pozbawienia wolności należy uznać jako zmienne z tendencją do poprawy w ostatnim czasie. Wymieniony był 10 razy nagradzany. Karany dyscyplinarnie 5 razy, w tym m.in. za pozytywny wynik na obecność środków odurzających w organizmie (...), gromadzenie leków i używanie słów wulgarnych. Skazany nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej. Prawidłowo funkcjonuje w grupie współosadzonych. Jest zatrudniony jako roznoszący posiłki. Osadzony jest uczniem zawodu kucharza w (...) S. . Posiada pozytywny kontakt zewnętrzny z rodziną za pomocą komunikatora (...).

(karta karna k. 9-12, odpis wyroku Sądu Rejonowego w Piszcu II K 23/17 k. 13 – 14, odpis wyroku Sądu Rejonowego w Piszcu II K 23/17 k. 13 – 14, odpis wyroku Sądu Rejonowego w Piszcu II K 112/17 k. 15 – 17, opinia o skazanym k. 26 – 30, akta spraw II K 23/17 oraz II K 112/17 SR w Piszcu)

Sąd zważył, co następuje:

Biorąc pod uwagę uregulowanie prawne obowiązujące od dnia 01 lipca 2015 r w szczególności treść art. 85 § 1 i 2 kk podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa za które orzeczono kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu.

Zgodnie z art. 568a § 1 kpk który to został dodany do ustawy Kodeks Postępowania Karnego przez ustawę z dnia 20 lutego 2015r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) o zmianie ustawy – Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw - sąd orzeka karę łączną bądź w wyroku skazującym, bądź w wyroku łącznym.

Jak wyraźnie stanowi art. 85 § 1 kk, w sytuacji, w której sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, zachodzi konieczność orzeczenia kary łącznej. Sformułowanie "sąd orzeka karę łączną" w sposób niepozostawiający wątpliwości wskazuje, że zastosowanie omawianej instytucji jest obligatoryjne oraz że jest to nakaz skierowany wyłącznie do sądu. Nadto jak stanowi art. 85 § 2 kk podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne, za przestępstwa o których mowa w § 1. Co istotne, poza wyjątkami określonymi w art. 85 § 3 i 4 kk, przy spełnieniu przesłanek wskazanych w art. 85 § 1 i 2 kk nie ma możliwości niezastosowania omawianej regulacji.

W postępowaniu o wydanie wyroku łącznego należało zatem zbadać czy J. G. popełnił dwa lub więcej przestępstw i czy wymierzono za nie kary tego samego rodzaju bądź inne które mogą być połączone i czy kary te podlegają wykonaniu w całości lub w części, z zastrzeżeniem art. 89 kk.

W znowelizowanym stanie prawnym istnieje podstawa do orzeczenia kary łącznej jedynie w przypadku, gdy orzeczone wobec skazanego kary nie zostały jeszcze wykonane. Zasadnicze znaczenie dla możliwości orzeczenia kary łącznej przez sąd ma znowelizowany art. 85 § 3 kk wedle którego podstawą orzeczenia jednej kary łącznej nie może być kara wymierzona za przestępstwo popełnione po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania innej kary podlegającej łączeniu z karą wykonywaną w chwili popełnienia przestępstwa, lub karą łączną, w skład której wchodzi kara, która była wykonywana w chwili popełnienia czynu. Powiązany z tym jest zakaz wprowadzony w art. 85 § 3a kk. W przedmiotowej sytuacji prawnej nie zachodziła jednak sytuacja o jakiej mowa w tych przepisach.

Z powyższego wynika, że warunki do orzeczenia kary łącznej spełniały kary wymierzone skazanemu wyrokami w sprawach o sygn. akt II K 23/17 i II K 112/17. Obie kary orzeczone wymienionymi wyrokami są karami podlegającymi łączeniu, jako kary tego samego rodzaju. Jednocześnie nie zachodzi sytuacja określona w art. 85 § 3 i § 3a kk.

Mając na względzie powyższe ustalenia należało zdecydować o wymiarze nowej kary łącznej. W rozpatrywanej sprawie określając możliwy do zastosowania górny pułap kary łącznej w przypadku pozbawienia wolności należało mieć na względzie wyłącznie sumę wymierzonych wyrokami jednostkowymi kar. Kierując się zatem wskazaniem art. 86 § 1 kk, przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności, sąd miał możliwość orzeczenia jej w wysokości od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa w wymiarze od 4 lat i 6 miesięcy do górnego pułapu 5 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczonej kary łącznej w punkcie I wyroku w wymiarze 5 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności nie przekracza zatem granic określonych przez ustawodawcę.

Sąd przy tym podzielił wyrażany w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że zasadę absorpcji czy kumulacji (w tym wypadku górnego pułapu), jako rozwiązania skrajne, powinny być rozstrzygnięciami raczej o charakterze wyjątkowym. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02. 12.1975 r. sygn. akt Rw. 628/75, OSNKW 1976, z. 2, poz. 33). Identyczne stanowisko jak Sądu Najwyższego prezentowane jest w doktrynie. (tak też Komentarz do Kodeksu Karnego część ogólna K. Buchały, A. Zolla i innych - Kantor Wydawniczy s. c., Zakamycze 1998 r, str. 563). Priorytetową zasadą kary łącznej powinna być, zatem zasada asperacji, zgodnie z którą najwyższa kara podlega zaostrzeniu i na tej też zasadzie sąd oparł wymiar kary łącznej pozbawienia wolności w przedmiotowej sprawie.

Sytuacja skazanego w wyniku zastosowania wskazanej zasady ulega zauważalnemu polepszeniu, sąd wymierzył mu bowiem karę łączną w wymiarze 5 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji, w której najwyższa kara wynosiła 4 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności (wyrok II K 23/17), zaś górny pułap wynosił 5 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności (suma wszystkich orzeczonych wobec skazanego kar pozbawienia wolności podlegających łączeniu).

Podkreślić należy, że wydając wyrok łączny sąd nie analizuje okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar w poprzednio osądzonych sprawach, lecz bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 85a kk).

W doktrynie podnosi się, że kara łączna powinna być postrzegana jako swoiste podsumowanie działalności przestępczej sprawcy (tak P. Kardas, [w:] A. Zoll (red.), Kodeks karny, s. 926), tym samym jej surowość powinna wzrastać wraz z liczbą popełnionych przez sprawcę przestępstw. Stanowi to wyraz potępienia w stosunku do postępowania sprawcy, jak również nieopłacalności przestępczej działalności (zob. M. Szewczyk, Głosa do uchw. SN z 20.1.2005 r., I KZP 30/04, OSP 2005, Nr 9, poz. 102; zob. także wyr. SA w Warszawie z 12.7.2000 r., II AKA 171/00, OSA 2001, Nr 2, poz. 5; wyr. SA w Łodzi z 20.9.2001 r., II AKA 154/01, KZS 2002, Nr 12, poz. 70).

Sąd wymierzając karę łączną, jest zobowiązany wziąć pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a więc takiego oddziaływania na sprawcę, aby ten nie naruszał w przyszłości porządku prawnego. Jednocześnie reakcja karna skupiając się na sprawcy, musi być efektywna, tj. niedopuszczalne jest orzekanie kar, które będą przez sprawcę trywializowane czy wręcz wkalkulowane w "koszty" przestępstwa. Dyrektywa prewencji indywidualnej ma zatem dwa podstawowe cele, tj. zapobiegać popełnianiu przestępstw oraz wychować sprawcę.

Pierwszy z nich może być osiągnięty przez indywidualne odstraszenie oraz uniemożliwienie popełniania przestępstw, drugi przez resocjalizację. W przypadku orzekania kary łącznej, pozytywny aspekt dyrektywy prewencji generalnej będzie natomiast realizowany w pierwszej kolejności przez utwierdzenie w świadomości społecznej przekonania o egzekwowaniu prawa oraz akceptacji orzeczonej kary jako sprawiedliwej, stanowiącej podsumowanie przestępczej działalności skazanego (por. J. Wojciechowska, [w:] G. Rejman (red.), Kodeks karny, s. 921).

Przenosząc powyższe rozważania teoretyczne na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że J. G. popełnił szereg przestępstw przeciwko mieniu. Powyższe dane świadczą również o jego lekceważącym stosunku do wymiaru sprawiedliwości i orzekanych względem niego kar. Skazany w warunkach izolacji pozostaje od listopada 2015 r. Jego zachowanie w czasie odbywania kary pozbawienia wolności w świetle wystawionej mu opinii należy uznać jako zmienne z tendencją do poprawy w ostatnim czasie. Ostatni okres poprawy jest zbyt krótki, aby pozytywna część opinii o skazanym miała w tym wypadku charakter przesądzający. Jednocześnie z opinii wynika, iż skazany był również karany dyscyplinarnie, w tym m.in. za pozytywny wynik testu na środki odurzające. Zdaniem sądu mężczyzna wymaga dalszego oddziaływania resocjalizacyjnego, które będzie trwać w warunkach izolacji więziennej. Dopiero ten proces może ukształtować w sposób trwały jego społecznie pożądane postawy. Niezależnie od powyższego orzeczenie kary z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji wywołałoby u wymienionego poczucie bezkarności, wyrażającej się w tym, że za niektóre z czynów przez siebie popełnionych w ogóle nie poniósłby odpowiedzialności.

Abstrahując od powyższego orzeczenie wobec J. G., kary z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji kłóciłoby się także ze społecznym poczuciem sprawiedliwości i potrzebą kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. De facto bowiem w oczach społeczeństwa stanowiłoby to nieuprawnione promowanie skazanego, w stosunku do na przykład osób, które dopuściły się jedynie jednego przestępstwa. Bez wątpienia orzeczenie takie wpływałoby zatem na społeczeństwo w sposób demoralizujący.

Ważąc zatem powyższe okoliczności sąd uznał, że kara w wymiarze 5 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności będzie karą odpowiednią z punktu zasad wyrażonych w przepisie art. 85a kodeksu karnego, która spełni cele zarówno prewencji indywidualnej, jak i generalnej. Taka kara nie stanowi przy tym nieuprawnionego promowania skazanego, jednocześnie zaś uwzględniając jego obecną postawę wpłynie na niego pozytywnie.

W pozostałym zakresie nie objętym wyrokiem łącznym, sąd na podstawie art. 576 § 1 kpk rozstrzygnięcia zawarte w łączonych wyrokach pozostawił do odrębnego wykonania. Wyrokami tymi nie orzeczono bowiem wobec skazanego innych kar, ani środków karnych podlegających łączeniu. Jednocześnie na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres wykonanych dotychczas kar pozbawienia wolności i kara łączna ulega skróceniu o wskazane okresy.

Na podstawie § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 roku poz. 1714) Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. K. w P. kwotę 120 złotych tytułem opłaty za wykonywaną z urzędu obronę skazanego J. G. powiększoną o podatek VAT od przyznanej opłaty.

Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych uwzględniając fakt orzeczenia wobec niego kary łącznej bezwzględnej pozbawienia wolności oraz obecną sytuację materialną skazanego.

ZARZĄDZENIE

- (...)

- (...)

- (...)

(...)